

Бъше празникъ. Топълъ юнски день. Пладне отдавна бѣше минало. Слънцето бѣ преминало дълбочината на небето и отиваше къмъ залъзъ.

Току-що освобождениятъ български градъ приличаше на единъ голѣмъ кошерь. Улицитѣ гъмжеха отъ народъ. Градскиятъ площадъ бѣше почернѣлъ отъ хора. Младитѣ се разхождаха. Смѣеха се. Радваха се. Старитѣ бѣха насѣдали по портитѣ и си приказваха. Мжжетѣ седѣха на сѣнка подъ дърветата, край рѣката, пиеха кафенцата си и самодоволно сърбаха отъ хубавия български тютюнъ, какъвто не бѣха помирисвали отъ много години. По лицата на всички се четѣше радостъ и доволство.

Навалицата бѣ отъ пѣстра попѣстра. Млади, спретнати, съ лѣснати ботуши войници бодро крачеха по камениститѣ улици. Тѣ се радваха и смѣеха заедно съ другитѣ.

— Боже, — приказваше една старлица на съседитѣ си, — вижте, по-

гледнете, що се е народъ отпущаналъ. Така ли бѣше до вчера? Кой смѣеше да продума на бащиния си говоръ. Охъ, олекна ми! Олекна ми, сестри. Откакто дойдоха нашитѣ войници тукъ, нито ми се работи, нито ми се спи. Като че ли нѣкакви велики празници сж настанали. Но камъ по хубави празници отъ тѣзи. Милата ни свобода! Боже, сега ще мога да прескоча и до София. Че нали сестра имамъ тамъ. Отъ колко време не сме се виждали съ нея. А и тя изчува и синове и внуци. Ще ида, та ще ида. Само да захванатъ да пуската.

Такива бѣха повече приказкитѣ на старитѣ, които бѣха живѣли нѣкога свободни и помнѣха и знаеха всичко българско.

По сжщото това време, предъ едно отъ кафенетата спрѣха нѣколко души цигани — музиканти. До тѣхъ стоеха нѣколцина войници. Следъ една минута само музикантитѣ надуха инструментитѣ си и екна